

forældremyndighed over deres fælles barn. I sådanne tilfælde skal begge forældre give samtykke, hvis et barn skal anbringes uden for hjemmet efter bistandslovens § 33, stk. 1, nr. 3. Dette gælder uanset, om barnet bor fast hos den ene af forældrene. Er forholdene hos den af forældrene, som barnet bor hos, af en sådan karakter, at det er påkrævet af hensyn til barnets tarv, at barnet ikke bliver boende dér, skal det sociale udvalg i samarbejde med begge forældre undersøge, hvor barnet kan bo. Da den anden af forældrene har del i forældremyndigheden og dermed pligt til at drage omsorg for barnet, skal det sociale udvalg undersøge, om barnet nu kan få ophold hos denne anden af forældrene.

Kan forældrene blive enige herom, er der ikke grundlag for at iværksætte hjælpeforanstaltninger i form af anbringelse uden for hjemmet.

Ønsker den af forældrene, som barnet bor hos, at barnet anbringes uden for hjemmet og ikke hos den anden af forældrene, der er indstillet på at have barnet boende, må denne kræve den fælles forældremyndighed bragt til ophør og forældremyndigheden tillagt sig, jfr. myndighedslovens § 10. Ønsker den anden af forældrene ikke at kræve den fælles forældremyndighed bragt til ophør, må der iværksættes hjælpeforanstaltninger over for dem begge. Barnet vil ikke af det sociale udvalg kunne anbringes hos den anden af forældrene, der har del i forældremyndigheden.

Er forholdene hos den af forældrene, som barnet bor hos, sådanne, at det er absolut påkrævet af hensyn til barnets velfærd, at barnet ikke bliver boende hos denne, kan en anbringelse af et barn uden for hjemmet efter bistandslovens § 123, stk. 1, nr. 1, kun ske i forhold til begge forældre, der har del i forældremyndigheden. Har den anden af forældrene gode forhold, og er denne indstillet på at få barnet boende, vil der normalt ikke være grundlag for at tvangsføre barnet. Er den af forældrene, som barnet bor hos, enig i, at barnet kan bo hos den anden, kan barnet blot flytte, hvorfor det sociale udvalg i almindelighed ikke behøver at iværksætte hjælpeforanstaltninger for barnet. Ønsker den af forældrene, som barnet bor hos, imidlertid ikke at give slip på barnet, mens den anden af forældrene ønsker at få barnet boende, kan denne anden af forældrene anlægge sag om at få forældremyndigheden alene, jfr. myndighedslovens § 10. Er der behov for at få barnet flyttet hurtigt, kan der træffes midlertidig afgørelse om forældremyndigheden efter myndighedslovens § 18. Er den anden af forældrene således indstillet på at opfylde den omsorgspligt, der ligger i at have del i for-

ældremyndigheden, vil der som absolut udgangspunkt ikke være grundlag for at tvangsanbringe et barn uden for hjemmet efter bistandslovens § 123, stk. 1, nr. 1.

Er der behov for øjeblikkelig indgriben, f.eks. i tilfælde af akut vanrøgt, kan det være nødvendigt at gribe til en foreløbig beslutning efter bistandslovens § 127, stk. 1. En sådan afgørelse har virkning over for begge forældre, der har del i forældremyndigheden, og begge forældre skal derfor inden 24 timer efter afgørelsen have skriftlig meddelelse herom og tilbud om advokatbistand, jfr. § 127, stk. 1, 2. og 3. pkt. I forbindelse med en sådan foreløbig afgørelse kan det forekomme, at der ikke har været den nødvendige tid til at kontakte den anden af forældrene. Det kan derfor forekomme, at der træffes en sådan tvangsforanstaltning over for denne, uanset om denne er egnet og villig til at have barnet boende. Viser dette sig at være tilfældet, kan den midlertidige foranstaltning imidlertid ophæves, således at barnet kan hjemgives. Dette kan ske derved, at forældrene bliver enige om, at barnet flytter over til den anden af forældrene, eller at forældremyndigheden – eventuelt ved en midlertidig afgørelse – tillægges denne.

Det er således ikke nødvendigt at ændre bistandsloven for at imødekomme flertallet i retsudvalgets henstilling om, at et barn bør få ophold hos den anden af forældrene, hvis der er tale om at anbringe et barn uden for hjemmet. Dette følger af, at begge forældre som indehavere af forældremyndigheden har pligt til at drage omsorg for barnet. Såfremt forældrene er indstillet på at opfylde denne omsorgspligt, vil der normalt ikke være grundlag for at iværksætte hjælpeforanstaltninger i form af anbringelse uden for hjemmet.

4. Man har endvidere overvejet, om der er behov for at ændre andre regler i bistandsloven end §§ 32 og 124.

Det følger af bistandslovens § 10, at pligten til at yde bistand til et barn, der kun lever sammen med den ene af forældrene, påhviler den kommune, som den pågældende af forældrene bor i. Det er derfor allerede efter de gældende regler afgørende, hvem af forældrene barnet lever sammen med.

Hvis barnet bor lige meget hos begge forældre, der bor i hver sin kommune, må pligten til at yde bistand påhvile det sociale udvalg i den kommune, hvor barnet befinder sig, når der opstår behov for hjælp. Man er derfor af den opfattelse, at en yderligere præcisering af § 10 ikke er påkrævet som følge af adgangen til fælles forældremyndighed.

5. Socialministeriet har endelig overvejet, hvorvidt det var nødvendigt med en præcisering af